

Nizamettin Çetinkaya Öğretmenin Korubaşı Köyü Anıları

Amasya/Taşova Korubaşı(Serniç)Köyüİlk Göz Ağrım

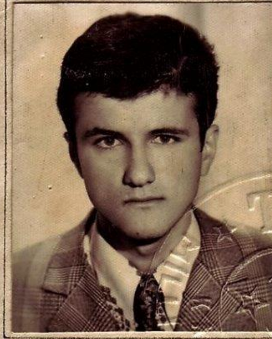
1953 Zonguldak/Ulus İlçesi, Dörekler Köyü doğumlu,Nizamettin Çetinkaya Öğretmenin Amasya / Taşova Korubaşı (Sernic) Köyü İlkokulu Öğretmenliği Anıları

01.08.2019

Derleyen: Ahmet ÖZKAN
TAŞOVA-2019

İçindekiler

1. İlk Atama, Görev Yeri (Taşova/Korubaşı Köyü)’ne Gidiş 3
2. Mesai Arkadaşım Taşova/Sepetli Köyünden Hayri Başkale 4
3. Öğretmenliğimin Dördüncü Yılı ve Donmaktan Son Anda 7
4. Şaka 11
5. Barış! 11
6. Kel Nedim 13
7. Bir intiharın Öyküsü (Sepetlili Hanife Teyzenin İntiharı) 13
8. Ve Kırkiki Yıl Sonra İlk Görev Yerim Korubaşı’nı Ziyaretim 19

Ad ve soyadı	Nizamettin Çetinkaya
Baba adı	Sadık
Doğum yeri	Zonguldak
Doğum yılı	10.5.1953
Diplomayı veren okul	Göl İlköğretmen okulu KASTAMONU
Öğrencinin okul №	492
İmtihanı bitirme ders yılı ve dönemi	1971-1972 GÜZ
Mecburi hizmet süresi	6 Yıl

Pul

1. İlk Atama, Görev Yeri (Taşova/Korubaşı Köyü)'ne Gidiş

1953 Zonguldak/Ulus İlçesi, Dörekler Köyü doğumlu,

1972 Kastamonu Göl-İlköğretmen okulu mezunuyum. Aynı zamanda ilkokula dayalı 6 yıllık Öğretmen okullarının son mezunlarıyız.

Milli Eğitim Bakanlığı, o dönemde tayinleri il emrine yapıyordu. Bakanlıktan gelen atama kararnamem de Amasya İl Emrine atandığım yazıyordu. 15 gün içinde göreve başlamam gerekiyordu.

Yokluk içinde olan babamdan danayı satıp aldığı 500 lirayı aldım, elimde tahta bavulum. Amasya ya gitmek üzere yola çıktım.

Amasya Hükümet binasında bulunan İl Milli Eğitim Müdürlüğüne gittim, Milli eğitim Müdürünün kapısını çalıp, içeri girdim. Milli Eğitim Müdürü Cezmi Bozkurt: ne için geldiğimi sordu. İl emrine öğretmen olarak atandığımı, görev yerimi öğrenmek istediğimi söyledim. Cezmi Bozkurt: Öğretmenim sizi dağ başlarına verdik, oralarda sık sık ziyaret edeceğiz, görev yerleriniz merdiven başındaki listede yazılı dedi.

Dışarı çıkıp merdiven başındaki listeden Taşova İlçesi Korubaşı Köyü İlkokuluna atandığımı öğrendim.

Bavulumu alıp Taşova'ya gitmek üzere yola çıktım.

Hükümetin karşısındaki kavşaktan, Suluova'dan Taşova ya giden bir minibüse bindim. O yıllarda yol stabilize, Yeşilırmak boyu toz duman içinde Akşama yakın Taşova ya indim.

Önce bir lokantaya gidip yemek yedim, Lokantacıya "Korubaşı" köyünü biliyor musun, ben o köye öğretmen olarak tayin edildim dedim. Lokantacı köyü bilmiyordu, tahmin ediyordu; bu köy Şeyhli bölgesinde olabilir diyordu.

Bana yardımcı olabilecek birisi vardı Cipci Muhacir İsmail.

O yıllarda araç sayısı çok az Taşova da ticari taksi olarak Cipçi İsmail de bir Renault ile bir de Land Rover cip var. Lokantacı Cipçi Muhacir İsmail'i buldu, tanıştık. Cipçi köyü biliyordu, Şeyhli, bölgesinde ilçe merkezine 47 km. uzaklıktaydı.

1969 yıllarında Türkiye de köy isimleri yeni değiştirilmişti, köyün eski adı Serniç'ti.
Ertesi günü beni Korubaşı Köyüne götürmesi için Cipçi İsmail ile araba ücretini konuştuk.

Cipçi, Hocam, o bölgeye yol yeni açıldı, henüz malzeme dökülmedi, yağmur nedeniyle çamur var. Ciple gideceğiz eğer zorlanırsam 250, zorlanmadan gidebilirsem 200 liranı alırım dedi, anlaştık.

O zamanların öğretmen örgütü olan TÖB-DER i buldum. Öğretmen arkadaşlardan da köy hakkında bilgi aldım.

Altı kahve, işletici gencin saçları beyaz olan adını unuttuğum kişinin otelinde kaldım.

Ertesi gün cipçi ile buluştuk, Land Rover ile yola çıktık. Mercimek Köyünü geçtik, Destek göründü. Cipçi ufku göstererek: Hocam karşıki dağları aşacağız dedi. Destek nahiyesinin arkasındaki Gavur Yokuşunu aşacaktık.

Yokuşu çıktıkça orman, çoğalmaya başladı. Yokuşu tırmandıktan sonra yayla konumunda olan ağaçlı bölgenin ham orman yolunda ilerleyerek, Fındıcak; Tekke, Korubaşı yol ayrımına vardık. Yol ayrımında, çoban kıyafetli bir genç telaşlı telaşlı bize el edip durmamızı işaret ediyordu. Cipci genci tanıdı, durdu.

Genç: heyecanla cipin içine ve üstüne bakıyordu. Cipçiye sordum: Nedir bu gencin telaşı. Cipçi; bir gün önce Fındıcak mahallesinde kavga sırasında silahlı çatışma sonucu ağır yaralanan birisini hastaneye götürmüştü. Yaralının yakını olan genç, cipin cenaze getirdiğini zannediyordu.

Korubaşı Köyüne indik. Köyün girişinde dışı çamur ve samanla karıştırılmış sıva ile sıvanmış tek derslikli, okula bitişik tek lojmanı olan bir köy okulu. Sıvaların bir kısmı dökülmüş, sanki kaburgaları çıkmış yaşlı bir hayvanı andırıyordu. Benden üç yıl kıdemli, bir ay önce askerlik dönüşü atanmış olan Hayri Başkale bizi karşıladı ve misafir etti.

2. Mesai Arkadaşım Taşova/Sepetli Köyünden Hayri Başkale

Hayri Başkale, 1968 Tokat İlköğretmen Okulu mezunu.

Taşova, Sepetli köyünden.

İlk mezun olduğunda, Amasya ili Taşova İlçesi Alçakbel köyünde öğretmenlik yapmış, buradan askerlik için öğretmen olarak Milli Savunma Bakanlığınca Van'ın Başkale ilçesine atanmış. Askerlik görevi bittiğinde Amasya İli emrine tekrar verilmiş, benden bir ay önce Korubaşı Köyü İlkokuluna Müdür yetkili öğretmen olarak atanmış.

Alçakbel köyü ile Korubaşı köyü arası yaya 2 saatlik yol.

Korubaşı köyüne göre, Alçakbel daha mahrumiyet bir köy. Korubaşı Köyü Taşova, Samsun Kavak ve Çarşamba ilçelerine yayan 8 saatlik uzaklıkta.

Hayri Başkale ve köylüler, köylerine İkinci bir öğretmenin tayin edildiğini biliyor bu günlerde gelmesini bekliyorlarmış.

Hayri Başkale beni, tahta bavulumla okula bitişik olan lojmanda misafir etti. Tanıştık, benden büyük ve meslekte kıdemli olduğu için Ağabey diye hitap etmeye başladım.

Muhtar ve köylülerden, "hoş geldin e" gelenler oldu. Okula bitişik olan lojman, iki odalı, girişte solda bir tuvalet, sağda bir depo gibi kullanılan karanlık bir oda bulunuyordu. Odanın birinde banyo vardı. Benim yatak ve yorganım yoktu, tahta bavulumda giysilerim vardı.
Hayri ağabey ile okulu ve öğrencileri, köyde nasıl ve nerede kalabileceğimi konuştuk.
Hayri ağabey, benim gibi bekar, babası vefat etmiş, bir kız kardeşi Sepetli köyünde evli, annesi Hanife teyze yanındaydı.

Hanife teyze; 55 yaşlarında, bir gözünü gençliğinde geçirdiği bir kaza sonucu kaybetmiş, aksayarak yürüyen, hoşgörülü, iyi niyetli, tertemiz bir Anadolu kadını. Süreç içinde belleğimde, annem gibi, saygı duyduğum kadınlardan biri olarak kaldı.

Okulun lojmanında birlikte kalacaktık. Hayri ağabeyinin annesi yemeklerimizi yapacak, bir odada ben, bir odada Hayri Ağabey annesi ile kalacak, evin masrafını paylaşacaktık. Ayrıntılı olarak konuşup anlaştığımız, bu birlikte kalma işinde problem çözülmüştü. Göreve başladıktan sonra İlçe Milli eğitim müdürlüğünden izin alıp memleketime gidecek, yatak ve yorgan gibi ihtiyaçlarımı köye getirecektim.

Okullar açılalı bir ay olmuştu, Köy 60 hane okul öğrenci mevcudu 70 öğrenciydi.

İki öğretmen, birleştirilmiş sınıf olarak eğitim-öğretim yapacaktık. Hayri ağabey daha önce sınıfları yönetmelik gereği paylaştırmış, 1.2.3. sınıfları bana ayırmış, 4.ve 5. sınıfları kendisi almıştı. 1.2.3. sınıflar toplamı 53, 4.ve 5. sınıflar 17 öğrenciydi. Bu paylaşımın böyle olması; yönetmeliğe ve okulun fiziki yapısına uygundu. Çünkü okul tek dershane ve tek öğretmenli olarak planlanıp yapılmıştı.

Büyük bir dershane, küçük bir müdür odası vardı. Müdür odası zorunlu olarak ikinci dershane yapılmıştı. İkinci dershanede 18 öğrenciden fazlası için yer yoktu.

Hayri ağabey, bu paylaşımda, benim de fikrimi sordu, eğer ben istersem 4. ve 5. sınıfları bana verebileceğini söyledi. Bu söylem karşısında, 4.ve 5. sınıfları istemem doğru olmazdı, 1.2.3. sınıfları memnuniyetle alacağımı, öğretmen olarak yardımlaşacağımızı söyledim.

Okulun büyük sınıfını gezerken Hayri ağabey, bana hitaben gülerek: ”arkadaş, birlikte ciddi bir çalışma içinde olacağız, ben müdür olarak görev isterim” dedi. Ben de; elimden geldiğince çalışacağımı, köy kökenli bir öğretmen olduğumu, savunduğum bu insanlara hizmet vereceğim için mutlu olduğumu söyledim.

Okulun fiziki yapısı, ders alet ve araçları bakımından çok zayıftı.

Sınıfta bulunan kara tahta 4 adet tahtanın yan yana çakılmasıyla, yerel imkanlarla yapılmış, tahtalar kuruyunca ara vermiş vaziyetteydi. Bu olumsuzlukların bir kısmı bizim tarafımızdan düzeltilebilecek şeylerdi.

Okul bahçesi yeterliydi, bahçenin girişinde YSE tarafından yeni yapılmış iki kurnası olan bir çeşme ve okulun arka tarafına sonradan tahta kulübe olarak yapılmış iki göz öğrenci tuvaleti vardı.

Pazartesi günü öğrenciler okula geldi. Köye yeni bir öğretmen geldiği duyulmuştu, Hayri ağabey beni öğrencilerle tanıştırdı. İlk dersimizde ben kendimi tanıttım, sonra öğrencileri tanımaya çalıştım. Öğrenciler siyah önlük ve beyaz yakalı, üstleri temizdi.

İlk günden itibaren günlük planlarımı yapıp Hayri ağabey’e imzalatıyordum. O haftanın Cuma günü Taşova da okulların sene başı toplantısı vardı, tüm öğretmen ve yöneticiler bu toplantılara katılmak zorundaydılar. Perşembe günü göreve başlama yazısı ile birlikte Hayri ağabey ile yaya olarak önce Destek nahiyesine, destek nahiyesinden araba ile Taşova’ ya indik.

İlçe Milli Eğitim Müdürüne gittik, Hayri ağabey, İlçe İlköğretim Müdürümüz Nadir TURAL Bey ile bizi tanıştırdı. Nadir TURAL ilk konuşmasında; "öğretmenim, görev yapmak için atandığınız Şeyhli bölgesi, Amasya İlinin en mahrumiyet bölgelerinden biri. Müfettişler sizi senede bir ziyaret eder ya da edemezler. Anlayacağınız o köylerde vicdanınızla baş başasınız. İster öğretmenliğe sarılıp görev yapınız, isterseniz bir av tüfeği alarak bütün gün avlanınız" dedi. Bu söylem karşısında, birinci seçenek idealimizdi, şartlar ne olursa olsun öğretmenlik yapacaktık.

Göreve başlama yazısını verdikten sonra, Nadir Bey'in talimatı ile bana görev yolluğu (harcırah) olarak mutemet 645 lira ödedi.

Taşova'daki İlkokullardan birinde yapılan sene başı toplantısından sonra izin alıp memleketime döndüm. 15 gün izin kullanma hakkım vardı, ben, bir hafta sonra Korubaşı köyüne dönecektim.

Korubaşı Köyüne dönüşü, muhtar Hakkı Aktaş ve Hayri Ağabey'le konuşup, anlaşmıştık. Ben bir hafta sonra eşyalarımla Samsun'un Kavak İlçesine bağlı Asarcık nahiyesine gelecektim. Cumartesi günleri Asarcık nahiyesinde Pazar kurulur çevre köylüler pazara gelirlerdi.

Köy muhtarı Hakkı Aktaş köyden bir at gönderip benim eşyalarımı aldıracaktı.
Ben köyümde bir hafta kadar kalıp, anamın hazırladığı bir yastık ve yorganla yola çıktım. Kavak ilçesinden de tek kişilik bir sünger yatak alarak Cumartesi günü akşamüzeri Asarcık nahiyesine gelip, buluşmak için sözleştiğimiz bakkala uğrayarak Korubaşı'ndan benim eşyalarımı almaya gelen kişiyi buldum.

Köy muhtarı, "Gudo Mehmet" lakaplı birisini, benim eşyalarımı almak için eşeğiyle göndermişti. Eşyalarımı, eşeğe yükleyip iki saatlik yolculuktan sonra gece Korubaşı Köyüne ulaştık.

Lojmanda Hayri ağabeyinin bana verdiği odada tahtadan yapılmış yüksekçe bir divan vardı, sünger yatağımı tahta divana yerleştirdim.

Soldan: 1. Nizamettin ÇETİNKAYA (Öğretmen) Zonguldak/Ulus Dörekler köyü 2. Hayri BAŞKALE (Müdür Yetkili Öğretmen) Amasya/Taşova Sepetli Köyü 3.Hakkı AKTAŞ (Köy sakini ve Muhtar) 4. Kamber BULAKBAŞI (Köy sakini)

3. Öğretmenliğimin Dördüncü Yılı ve Donmaktan Son Anda

Bir Köy Öğretmeninin anısı
Öğretmenliğimin dördüncü yılı;
Amasya İli Taşova İlçesi Korubaşı köyü İlkokulu öğretmenleriyiz. Köyde benim öğretmenliğimin dördüncü yılı.

Halil Kahraman il dışından nakil geldi, Taşova'nın Halamaz köyünden, aynı dönem (1972) yılı mezunlarıyız. İkimiz de bekâr.

Korubaşı Köyü (eski adı Serniç) Taşova ya 47 Km. uzaklıkta. Yaya olarak Taşova'ya, Samsun un ilçeleri Kavak ve Çarşamba'ya sekiz saat uzaklıkta. O tarihlerde köy yolu stabilize denilen, kışın belirli yerleri araç ulaşımına elverişli olmayan orman yolu ile Destek nahiyesine bağlı. Kasım ayı başından Mart ayı sonuna kadar ulaşım traktörle veya at ile yapılırdı.

Yıl 1976 Ocak ayının son haftası. Hafta sonlarında çevredeki köy öğretmeni arkadaşlarla gidip, geliyoruz..

Bir Cuma günü son dersten sonra; Korubaşı Köyünde babası eğitmenlik yapmış olan Ali Yersel'in davetlisi olarak Tekke Köyü Fındıcak Mahallesine bağlı Yalamageriş'e davetliyiz. Bulunduğumuz yer de rakım 800 metre civarında bir yayladayız. Hava soğuk ve kar yağmaya başladı. Öğrenciliğimde Kastamonu Tekeli Kardeşlerde yaptırmış olduğum uzun sap bağlama bende, Arkadaşım Halil de tek kırma bir av tüfeği ile yola çıktık. Ben bağlamamı naylon bir örtü ile kardan korumak için sardım. Yalamageriş e gitmek üzere yola çıktık. Gideceğimiz yer yakındı.

Fındıcak ta öğretmen olan Nedim Şahin Ve İbrahim Yıldızdal da gelecekti. Ali Yersel in evine giderken kar yağışı devam ediyordu. Arkadaşlarla Ali Yersel in evinde buluştuk. O akşam saz çaldık, kağıt oyunları oynadık, Fındıcak öğretmenleri yatıya kalmadılar, köylerine döndüler. Yarın, Cumartesi günü Fındıcak Mahallesinden geçerek Nedim ve İbrahim arkadaşı da alıp Tekke Köyü İlkokulu öğretmeni Ahmet Peynir e gidecektik. Tekke Köy de Ahmet Peynir, Hanefi Yüksel ile birlikte çalışıyordu, geleceğimizden haberliydiler. Şeyhli Tekke köyüne bağlı 18 mezra vardı. Tekke o bölgenin merkezi konumundaydı.

Cumartesi sabah kahvaltımızı yaptıktan sonra yola çıktık, kar yağışı devam ediyor, diz boyu olmuştu. Korubaşı, Yalamageriş, Fındıcak araları, yazın yürüyerek yarım saatlik yoldu. Fındıcak Mahallesinden Halil ve İbrahim arkadaşları da alarak, birlikte Tekke Köy e yola çıktık. Akşamüzeri Ahmet Peynir e misafirdik. Ahmet Peynir Tekke Köyünün yerlisiydi. O akşam bizi konuk etti. Pazar sabahı kalktığımızda kar yağışı devam ediyor, yarım metreyi geçmişti. Ahmet Peynir ve Tekke köylüler; "hocalar bu havada yola çıkmayın, kar yağışı devam ediyor ve yükseliyor, hava soğuk, akşam saatlerinde daha da soğuyarak tipiye çevirebilir" dediler. Bizler idealist öğretmenlerdik, pazartesi günü okulumuzu eğitim, öğretime açmamız gerekir, dedik ve yola çıktık. Evden ayrılırken Ahmet Peynir den şeker istedim. Ahmet peynir bir avuç kağıtlı şeker verdi, pardösümün cebine attım. Şekerin donmaya karşı faydası olduğunu duymuştum.

Gideceğimiz yol yazın bir buçuk saatte gidilen bir yoldu. Biz saat 11.00 gibi tüm uyarılara rağmen dört arkadaş yola çıktık. Gidiş yolundan geri dönüyoruz, bir gün önce geldiğimiz yolda izimiz belli belirsiz yolumuzu güçlükle bulabiliyoruz. Sıra ile öne geçip çığır açıyor, yorulan geriye kalıp çığırdan geliyor.

Fındıcak mahallesine geldiğimizde pantolonlarımız kardan ıslanmış, kar diz boyunu geçmişti. Dün akşam misafir olduğumuz Ali Yersel Fındıcak Mahallesi köy odasında Fındıcak lı çocuklara Kuran Kursu veriyordu. Doğrudan köy odasına gittik, ortada kocaman petrol varilinden yapılmış odun sobası gürül gürül yanmaktaydı. Bizi görünce soba etrafında bulunanlar geri çekilerek ısınmamız için yer açtılar. Yarım saat kadar, ısınmaya ve ıslak olan giysilerimizi kurutmaya çalıştık. Öğretmen arkadaşlar, Ali Yersel ve köylüler, kesinlikle yola çıkmayın, burada sizi misafir edelim, yarın kar yağışı durup, yol açılınca gidersiniz diye ısrar ettiler.

Ben gidip okulu açma taraftarıydım, arkadaşım Halil e baktım, o da gitme taraftarıydı. Ali Yersel e; sen bize köy halkından birkaç kişi ver, onlar bizi ormanlık alandan geçirip geri dönsünler biz gideriz dedik. Yine gitmeyin hava tipiye çevirecek, bir sene önce Kavak tan Cobu deresine gelmek üzere yola çıkan üç kişinin donarak öldüklerini anımsattılar.
Biz kararlıydık, bizim dediğimiz yere kadar bize çığır açarak köylüler bize yardım ederlerse köyümüze gideriz diyorduk.

Bulunduğumuz yerden köye ulaşmak için takip edilecek yol; beşyüz metre kadar ormanlık araziye varmak için tarlalardan yürüyecektik, beşyüz metreden sonra, dik ve yamaç uzun gürgen ağaçları ile kaplı bir ormanlık alanın içinden geçen bir cılga yoldan 1 km. kadar yürüyecek, sonra 100 m.lik bir yokuş çıkıp, 300 m kadar düz bir tarlayı geçerek, yine elli metrelik bir yokuş çıktıktan, sonra çıkacağımız tepeden okulumuz görünüyordu.

Yalnız; ormanlık araziden bizim geçmemiz imkansızdı, her taraf 75 cm kalınlığında kar ile kaplı olduğundan cılga yolu bulup yürümemiz mümkün değildi. Köylüler, bu yolu sürekli kullandıkları için ağaçlardan takip edebiliyorlardı.

Ali Yersel bize dört kişi verdi, yola çıktık. Biz arkadan gidiyorduk, dört kişi yine sıra ile çığır açarak ilerliyorduk. İçlerinden Abdullah amcayı tanıyordum. Bir yıl önce askerden yeni gelen oğlunu bir husumetten dolayı Fındıcak ta silahla öldürmüşlerdi. Ormana girdiğimizde diğer köylüler Abdullah amcanın ayağına bakıp gülüyorlardı, ne olduğunu sordum, Abdullah amca ayağını kaldırdı, ayağında kara lastik ayakkabısı yoktu, beyaz iple bacağına bağlı, topuğu yamalı yün çorabı ile yürümeye devam ediyordu. Ayakkabının ayağından nasıl ne zaman çıktığını farketmemişti. Abdullah amcaya hepimiz sen dön geriye dememize rağmen Abdullah amca dönmedi yola devam ediyoruz.

Ormanlık alanın ortasına geldiğimizde, köylülere de acıyıp, artık geri kalan yolu biz gideriz siz dönün dedik. Köylüler bize zor gidersiniz Hocalar, ama bir deneyin, biz burada bekleyip nasıl gittiğinizi izleyeceğiz dediler. Halil ile biz öne geçip, yol değil de yön takip ederek gitmeye çalışıyoruz, elli metre kadar uzaklaştık, köylüler; hocalar yoldan çok aşağı düştünüz biraz daha giderseniz geri çıkamazsınız dediler.

Köye doğru yürümeye başladılar, biz onların yürüdükleri yola zor çıkabildik. Ormanın bitimine yakın yine köylülere acıdık. Çünkü kendi evlerinde de akşam için yapacakları bir sürü işleri olabilirdi. Siz artık buradan dönün bizim çok az bir yolumuz kaldı dedik. Yine köylüler tedbiri elden bırakmıyorlardı. Hava tipiye dönmüş, ortalığı sis bastı, rüzgarla birlikte savrulan kar, ıslanmış olan pantolonlarımız donmaya başladı ve soğuk giderek şiddetini artırıyordu. Ormanı Yüz metrelik açıklık bir arazide yokuş tırmanacaktık. Köylülerle anlaştık, biz bu yüz metreyi tırmanıp, düzlük olan üç yüz metrelik tarlayı geçerken zorlanırsak, gidemezsek Halil arkadaşım elindeki tüfeğiyle bir el ateş edecek, köylüler bize yardıma geleceklerdi, anlaşıp vedalaştık Halil ile yola devam.

Ormanın bitiminden sonraki yüz metrelik yokuşta en çok yedi sekiz adım atabiliyor, değişiyorduk. Yüz metrelik yokuşun ortasına çıktığımızda önümüzden bize t şeklinde bir yabani hayvan, domuz ya da kurt olabilir, büyük bir çığır açarak geçmişti. Bizim gideceğimiz istikamete gitmediği için üzüldük.

Yüz metreyi, bazı yerlerde sazımla kar kürüyerek çıkmıştık. Kat ettiğimiz yol sürekli yükseliyordu. Şimdi üç yüz metrelik düzlük olan bir tarlayı geçecektik. Tipi giderek yoğunlaştı, hava şartları daha da olumsuzlaştı. Üç yüz metrelik yola ben önde başladım, Halil arkamdan seslendi, Nizamettin bacağıma kramp girdi dedi. O an çok korktum, Halil i burada bıraksam gitmem mümkün değildi, hızla geriye gelip Abdullah amca diye sesimin çıktığı kadar bağırmaya başladım. Halil elindeki tüfeği ateşlemeye çalışıyor, bir türlü tetiği çekip silahı patlatamıyordu. Ne oldu Halil dedim, Halil in eli Tüfeğin demir kısmına yapışmış, nefesi ile ısıtıp elini kurtarmaya çalışıyordu. Halil elini kurtarıp tüfeği ateşlemeyi başardı, ancak, tüfeğin

sesini ben zor duydum. İkimizde bir korku ve panik içindeyiz. Halil in yüzüne baktım, dudağı morarmış ve çatlamıştı. Ceketinin yakasından toplu iğne çıkarmaya çalışıyordu. Ben de son gücümü kullanıyordum, diz bağı çözülmesi denen olayı yaşıyorum, bir ara adım atamaz hale geldim. Abdullah amca diye sesimin çıktığı kadar bağırmaya yine başladım, ormanın içinden bir ses “korkmayın hocalar, biz buradayız geliyoruz” diye seslendiler. Sesleri Halil de duydu, gülmeye başladı, kramp geçti Nizamettin dedi, bana da bir cesaret geldi, yeniden bacaklarımın güçlendiğini hissettim.

Artık ani kararlar veriyorduk, burayı geçeriz biz dedik, Abdullah amca gelmeyin biz burayı geçeriz Halil in bacağı düzeldi diye bağırdım. Yine yola koyulduk. Geçeceğimiz tarlanın ortasında bir su pınarı vardı. Su pınarına geldiğimizde su buhar halinde yukarı doğru yükseliyordu, Halil elini yüzünü yıkamaya niyetlendi, ben engel oldum. Bu ortamda elimize ve yüzümüze süreceğimiz suyun anında donacağını biliyordum, Halil de anladı, yolumuza devam ettik. Önümüzde elli metrelik yokuş bir yol kalmıştı, Buradan geriye dönmemiz ya da bizi getirenlere sesimizi duyurmamız mümkün değildi. İkimizin de gözünde bu son elli metrelik yol büyümekteydi. Burada kalıp donabilirdik, yavaş yavaş ısınmaya başladık, işin bilincindeydik, donma tehlikesinin belirtileriydi bu ısınma.

Halil; şeker vardı sende versene dedi. Ben şekerleri unutmuştum, şekerleri yemeden yeni bir güç kaynağı bulmuş gibi olduk. Şekerleri pardösümün cebinden çıkardım, bir kısmını Halil e verdim, ancak; şekerlerin kağıtlarını açamıyorduk, el parmaklarımız donmaya başlamıştı. Şekerleri kağıtlarıyla birlikte yemeye başladık ve elli metreyi yine sıra ile birkaç adım atıp ileri, geri geçerek tırmandık.

Okulumuz ve Bakkal Hurşit’in dükkanı Karartı halinde görünüyordu artık. Okulun önündeki çeşmeden hayvan sulayanlar, su alanlar görünüyordu.

Hurşit amca diye bağırmaya başladık, tipi ve sis yoğun olduğu için arada yüz elli metrelik mesafe olmasına rağmen, bize görünen karartılar bizi duymuyordu. Bir müddet bağırdıktan sonra nihayet duydular. Bakkal Hurşit’in dükkanında sohbet eden köylüler tek sıra halinde bize ulaştılar, siz deli mi oldunuz hocalar, bu havada insan yola çıkar mı dediler. Bizi Hurşit in soğuk, soba yanmayan misafir odasına aldılar. Korubaşı köylüleri kar ve kış konusunda deneyimliydiler. Bize giysiler getirdiler, üzerlerinizdekileri değiştirin dediler. Çeşmeden kovalarla soğuk su getirip, bu su ile elinizi, ayağınızı, yüzünüzü iyice yıkamamıza yardımcı oldular. Yıkadığımız uzuvlarımız korkunç sızlamaya başladı, başımızdan birer buzdan miğfer çıktı.

Donmadığımız için şanslı olduğumuzu söyledi köylüler. Yaklaşık bir saat sonra bizi soba yanan odaya alıp yemek verdiler. O gece sızılarımızdan uyuyamadık.

Pazartesi günü köyümüzde bir metre kar vardı, okulu eğitim, öğretime açmıştık.

Abdullah amcaya bir çift, içi keçeli lastik ayakkabı alıp gönderdim.

Mart ayında Taşova’ya indiğimizde bizim okul açtığımız günden itibaren okulların bir hafta süre ile tatil edildiğini öğrendik.

4. Şaka

1972 Yılında Asarcık, Samsun'un Kavak İlçesine bağlı bir beldeydi. Cumartesi günleri Pazar kurulur çevre köylüler kurulan Pazar ve dükkânlardan ihtiyaçlarını alırlar. Satılık hayvanları olan köylüler hayvanlarını bu pazarda satarlardı.

İlk öğretmen olarak atandığım Amasya Taşova Korubaşı köyü halkı da Cuma günü Kavak İlçesinde kurulan pazara, Kavak'a gitmeyenler Cumartesi günü Asarcık pazarına atlı veya yaya olarak giderlerdi.

Kavak İlçesine gidenler yolun yarısını (Koşaca Orman Deposu) yaya gidip, yarısını da Kavak-Asarcık arasında çalışan vasıtalardan yararlanarak gidip-gelirlerdi.

Asarcık pazarına vasıta ve yol yoktu. Korubaşı Köyünden atlı veya yaya iki saat yolculuk yaparak ulaşırlardı.

Bir Cumartesi günü Korubaşı köyünden bir grup insan Asarcık pazarına giderler. Gidenlerin içinde köyün yaşlılarından Misbah Dede (Misbah Topçu) Zihni Eren ve birkaç kişi daha vardır. Birlikte gidip dönecekler. Misbah dede atlı, Zihni yaya.

Pazardan ihtiyaçlarını alan köylüler akşamüzeri köylerine dönmek için yola çıkarlar. Cılga yol, bir insan ya da hayvanın yürüyebileceği yoldan yürümektedirler. Karamuk Mezrasına (Korubaşı Köyüne bağlı)geldiklerinde Cobu Deresine kadar yaklaşık bir kilometre iniş, Cobu Deresinden Korubaşı Köyüne kadar da bir kilometre yokuş vardır.

İnişlerde at ve üstündeki insan rahat olmaz, at sırtındaki insan eğer üzerinde sürekli öne doğru kayar. Bu durumdan binici ve at rahatsız olur.

Misbah dede attan iner atın yularını koluna geçirip en önde yürür, hemen arkasında Zihni vardır. Atın yuları yeteri kadar uzun olduğu için önünde iki kişi sohbet ederek yürürler.

Bu yürüme sırasında Zihni, atın başından yuları çıkarıp yere bırakır. At arkadan gelen birisine emanet edilir. Sohbete devam ederek Cobu deresine inerler. Misbah dede Cobu deresinde ata binmek zorunda. Tırmanış başlayacak.

Ata binmek için arkaya döndüğüne, yuları yerde sürüklediğini görür.

5. Barış!

Olay 1960 öncesi Amasya Taşova Korubaşı (Serniç) köyü camiinde geçer.

Köy ve mezralarında yaşayan insanlar 1930 lu yıllarda Kars İlimizin Rusya ile sınır bölgelerinden çeşitli nedenlerle iç göçe zorunlu tutulmuşlar. Aynı yörenin insanları o zaman adı Serniç olan köy ve mezralarına devlet tarafından yerleştirilmiş

Korubaşı Köyü Altmış hanelik toplu bir köy. Birkaç evden oluşan dört mezrası vardır. (Cobu Deresi; Karamuk, Büyük Alan, Katıralan Mezraları) Cuma günleri mezralarda yaşayan insanlar da "Cuma Namazı" için Korubaşı Köyü Camiine gelirler.

Hamza Dede(1960 İnkılabından on gün önce vefat etmiş) (Haydarağalar) Cobu Deresi, Binali Dede Karamuk mezrasında oturmakta. Bu iki yaşlı insan Kars ve dolaylarından göç etmeden önce birbirine dargındır. Bu dargınlık devam etmektedir.

Hamza ve Binali dedeler Fötr şapka giyerler.

Bir Cuma günü Hamza Dede; yeğeni Kasım Akyüz ile köy camiine gelir, fötr şapkasını başından çıkarıp camiinin girişindeki çivi askılardan birisine asar, ön saflarda otururlar.

Bir süre sonra Binali Dede camiye girdiği sıra Kasım Akyüz geriye dönüp gelenlere bakar. Hamza Dedenin fötr şapkası astığı çividen düşmüş, boş çiviye Binali Dede fötr şapkasını asar. Bunu gören Kasım Akyüz.

“Dede, Binali Dede senin şapkayı yere vurup kendi şapkasını astı” der. Hamza Dede geriye dönüp baktığında askıda Binali Dedenin şapkası asılıdır.

Hamza Dede ayağa kalkıp Binali Dedeye ulaşmak ister, Kasım Akyüz “Dede camideyiz sakin ol” der, ayağa kalkmasını önler. Cuma namazı başlar, Hamza Dedenin kaç rekat namaz kıldığı belli değildir, aklı fötr şapkadadır. Binali Dedenin olanlardan haberi yoktur.

Camii kalabalıktır. Namaz bitip insanlar dışarıya çıkıp ayakkabılarını ve şapkalarını giyerken Binali Dede öndedir. Hamza Dede Kalabalığı aralayarak Binali Dedeye arkadan ulaşır, uzun boy paltosunu hızla çeker. Binali Dede arkaya dönüp baktığında Hamza Dedeyi görür. Hamza Dede “ Sen beni biliyor musun ben Behri Ağanın oğluyum” der. Olaydan haberi olmayan Binali dede de “Deh, kimin oğlu olursan ol” der. Hamza Dede bastonunu vurmak için havaya kaldırır, cemaatten insanlar kavgayı önler. Ancak olan bitene bir türlü akıl erdiremezler. Kasım Akyüz de o anda olayı anlatmaz.

Dedeler mezralarına dönerler. Aradan birkaç gün geçtikten sonra Kasım Akyüz dedesinin yanına gelir.

“Dede camide yaşanan olayı anlatayım” der.

“Anlat Ula” der Hamza Dede.

Kasım Akyüz olayda Binali Dedenin suçu olmadığını, şapkanın daha önceden yere düştüğünü anlatır.

Hamza Dede olayı dinledikten sonra, camide Binali Dedeye davranışının yanlış olduğunu anlar. Kısa bir süre sonra “doksandokuzluk” bir tesbih alarak Binali Dedeyi ziyarete gider. Yıllar süren dargınlık sona erer.

Nizamettin ÇETİNKAYA

24 Kasım 2015 Bakırköy İstanbul

6. Kel Nedim

1972 Ekiminde atandığım Amasya İli Taşova İlçesi Korubaşı (Serniç) Köyü İlkokulunda bizden önce saçlarını ustura ile kazıtmış ve bu lakabı da kendisi belirlemiş Nedim YAVUZ adında bir öğretmen iki yıl görev yapmış. Ben göreve başlamadan önce başka bir yere atanmış, kendisini tanımadım. Ancak; köylüler Kel Nedim'i anlata anlata bitiremezlerdi. O yıllardan yaşayan varsa o köyde sanırım halen Kel Nedim'i anlatırlar.

Sanıyorum Nedim Köye sürgün ya da isteği dışında atanmış. Köy Taşova'nın en mahrumiyet bölgesinde. Atanan öğretmenleri iki yılda bir koşulları daha iyi olan köy okullarına tayin ediyorlardı.

Nedim; köye ilk geldiğinde hemen veli toplantısı yapmış. Okulda toplanan velilere hitaben: "Köyünüze öğretmen olarak atandım. Ancak; çocuk okutmamaya yeminliyim. Bir tavuk getiren velinin çocuğu sınıfını geçer. Toplantı bitmiştir" deyip toplantıyı sonlandırır.
Nedim, gerçekten iki yıl boyunca okulu açık tutar bahçesinde köylülerle sohbet edip. Tavuklu pilav yiyerek iki yıl köyde öğretmenliğini sürdürür.

Nedim, çok esprili, nüktedan, şakacı bir tiptir. Köyü her gün yeni maceralara sürükler. Bunlardan burada anlatılacak bir kaç öyküyü yazayım.

Nedim, Ladik'in Alan köyü öğretmeni ile anlaşıp iki köy arasında futbol maçı düzenler. Köyden futbol oynayacak gençleri toplayıp Alan köyüne gidilir ve büyük bir yenilgi ile geriye dönmektedirler. Nedim gençlere "Sakın Köye vardığımızda yenildiğimizi söylemeyin, söyleyenin ...... sinkaf ederim der. Köye geldiklerinde onları karşılayanlara feci şekilde yenildiklerini kendisi söyler. Gençler hani hocam söylemeyecektik, üstelik söyleyeni sinkaf etmiştin derler. Nedim gayet pişkinlikle "ettiysem sinkaf kendime ettim, size ne? der.

Bir gün Sofi ile ormana giderler. Karadeniz ormanlarında ağaçlar güneşe ulaşabilmek için yarış içindedirler. Gövdeleri ince boyları uzun meşe ağaçlarına tırmanma yarışması yaparlar. Nedim bir meşe ağacına çıkar ve iner. Sıra Sofi'de dir. Sofi de meşe ağacına tırmanır en uca ulaştığında Nedim ağacı balta ile keser. Sofi başka ağaçlara tırmanarak canını zor kurtarır.

Nedim Köy bakkalı Hurşit'in dükkanındadır. Hurşit'le sohbet ederlerken köye yabancı bir dilenci gelir. Hurşit dilenciye yemek getirtir. Dilenci yemeğini yerken Nedim dilenciye yavaşça sorar. Hangi partidensin?. Dilenci, A partisindenim der. Nedim Hurşit'in B partisinden olduğunu bilir. Dilenciye derki, ben de A partisindenim, şu B partisinden olanlara bir küfreder misin. Dilenci de yüksek sesle nerde B partili varsa ... sinkaf edeyim der. Hurşit dilenciyi kovar.

Ben Korubaşı Köyünde dört yıl kaldım, benim de dostluk ve arkadaşlıklarım halen devam ediyor ama o kuşaktan bu gün yaşayan köylüler halen Kel Nedim'i anlatıp gülüyorlardır.

7. Bir intiharın Öyküsü (Sepetlili Hanife Teyzenin İntiharı)

Amasya ili Taşova İlçesi Korubaşı köyü İlkokulu öğretmenleriyiz. 22 Kasım 1972 tarihinde atandığım Korubaşı Köyü İlkokulunda; Taşova İlçesi Sepetli Köyünden Hayri Başkale ile

çalışıyoruz. Hayri Başkale benden üç yıl daha kıdemli. Köye aynı yılda ben yeni, Hayri Başkale askerlik dönüşü olarak atandık.

Hayri Başkale Okul Müdürü vekili ben öğretmen olarak çalışıyoruz. Okul tek derslikli, bitişik lojmanı olan 1940 yılı yapımı, ahşap bir bina. Dış duvarları çıtalarla kaplanmış, çıtaların arası toprak ve sanman karışımından elde edilen çamur sıva ile sıvanmış bir bina.

1972 yılında öğrenci sayısı 69 bir, iki ve üçüncü sınıflar 52, dört ve beşinci sınıflar 17 öğrenci.

Okulun araç ve müdür odası olarak bölünmüş kısmı çok küçük bir oda; dört ve beşinci sınıfları bu odada Hayri Başkale okutuyor. Bu dengesiz öğrenci sayısı, birleştirilmiş sınıf yönetmelikleri ve okulun fiziki yapısı nedeniyle böyle olmak zorunda. Hayri Başkale ile bu konuda hiçbir anlaşmazlığımız olmadı.

Atandığımız da ikimiz de bekarız. Hayri Başkale nin yanında annesi Hanife teyze var. Hayri nin babası ölmüş.

Birinci yıl okulun lojmanında beraber kaldık. Hayri nin annesi beni oğlundan hiç ayırmadı.

1973 Yılı yaz tatilinde Hayri, dayısının kızı ile evlendi. Bu evlilikten annesi hiç memnun değildi, annesinin dayısı ile arası açıktı.

Yeni öğretim yılında Köyde kalmak için ben başka bir ev bulmak zorundaydım.

Köy muhtarı Hakkı Aktaş ın kardeşi Zekeriya, yaklaşık bir yıl önce Amasya Suluova ilçesine göç etmişti. Onun toprak damlı, tek göz odadan oluşan bir yıldır kullanılmayan, altı ve üstü toprak olan evinden başka ev yoktu.

Bu evin tuvaleti de bahçede derme çatma bir kulübeden ibaretti. Çaresiz bu evde kalmak zorundaydım.

Evin içinde tahtalardan yapılmış toprak zeminden 20 Cm kadar yüksekte iki taraflı “makat” denilen yatak koymak için yerler vardı. Bir köşesinde de banyo yapmaya ve el yüz yıkamak için yapılmış betondan küçük bir yer vardı. Küçük bir penceresinden gündüz giren ışıkla içerisi zor aydınlanıyordu. Elektrik o yıllarda köylerin çoğunda yok, Korubaşında da yok. 14 numara gaz laması ile aydınlanıyoruz. Lamba için şişe ile gazyağını köyde bulunan iki bakkaldan alabiliyoruz. Bu bakkallar Hurşit Bulakbaşı ve Gazi Aktaş. Gazi Aktaş ev sahibimin ve Muhtar Hakkı Aktaş’ın kardeşi.

1973-1974 öğretim yılı başında bu eve taşındım. Bütün ev eşyam, sünger bir yatak, annemin dikip verdiği bir yorgan ve yastık, teneke bir odun sobası ve boruları, demlik ve çaydanlık ile birkaç alüminyum tabak ve tencereden ibaret.

Taşındığım ev, insanların mağara devrinden sonra inşa ettikleri ilk evlerin aynısıydı. Bu evlerden altmış hanelik köyde birkaç tane vardı. Duvarları yığma ağaçların üst üste konulmasıyla yapılmış, ağaçların arası çamur ve saman karışımı ile sıvanmış 3x4 metre dikdörtgen şeklinde, üstü, balta ile parçalanmış “mertek” denilen ağaçlarla kaplı ve bu ağaçların üstü yarım metreye yakın toprakla örtülü. İlk yapılışında toprak ıslatılarak “loğ”

denilen yuvarlak bir silindir şeklindeki taş ile sıkıştırılıyor. Sonraları, her yağmurdan sonra bu loğ ile sıkıştırılmak zorunda. Sıkıştırılmazsa toprak su geçirir.

Ben bu toprak damlı evde yaşamımı sürdürüp, öğretmenliğimi yaparken, İzmir'de Kanber adında bir oğlu olan Kazım Bulakbaşı da İzmir e göç etti. Kazım Bulakbaşı'nın yeni yapılmış altı ahır, üstü ev olarak düzenlenmiş ahşap evi boşaldı. Şans bana gülmüştü, taşındığım evde üç ay kadar kaldıktan sonra bu eve taşındım. Taşındığım ev iki odası yapılmış, bir odası yapılmamış haldeydi. Ben zaten bir odasını kullanıyordum. Ev sahibi Kazım amca, kira da istememişti. Benim evim, okulun lojmanından daha iyiydi. O öğretim yılında rahat ettim.

1973 yılı sonunda beşinci sınıf öğrencilerinin okul bitirme sınavlarını yaptık, tahta bavulumu hazırladım, Samsun'un Kavak ilçesinden önce Ankara'ya, sonra Karabük ve Bartın'a giden arabalarla Zonguldak Ulus İlçesi Dörekler köyüne gideceğim.

Taşova Destek karakolundan iki jandarma okula geldi, Nizamettin ÇETİNKAYA kim? Dediler, benim dedim. Öğretmenim, siz asker kaçağısınız, sizi Destek nahiyesine Karakola götüreceğiz dediler. Askerlik, için ilk yoklamamı geçen sene Amasya Carcurum denilen askeri birlikte yaptırmıştım. Askerlere anlatmaya çalıştım, anlatamadım. Askerler emir almışlar, beni karakola götüreceklerdi. Karakola, yürüyerek dört saatte gidebiliyoruz. Benim gideceğim istikamete tam ters bir yol. Destek nahiyesinden sonra memleketime gitsem, bavulumu nasıl taşıyacağım. Kavak istikametinden gitmek için, bavulumu bir at ile bir buçuk saat uzaklıkta bulunan Kavak Asarcık yolu üzerindeki Koşaca köyüne götürecek birisi ile anlaşmıştım. Okula jandarmaların geldiğini duyan Muhtar Hakkı Aktaş geldi. Jandarmalar, durumu anlattılar. Muhtar askerleri ikna etmeye çalıştı, öğretmen memleketine gidiyor, bağlı bulunduğu karakola uğrayıp durumu halleder dediyse de jandarmaları ikna edemedi. En sonunda bir defter kağıdına, kopya kalemi ile yazdı. " Zabıttır" Köyümüz öğretmeni Nizamettin ÇETİNKAYA (bir gün öncenin tarihini yazarak) köyümüzden ayrılarak, aşağıdaki adreste yazılı köyüne gitmiştir. tarih İmza Korubaşı Köyü Muhtarı Hakkı Aktaş yazdı, ve jandarmalara verdi. Komutanınıza selam söyleyin, Nizamettin öğretmen köyde yok dedi. Jandarmalar, bir bana bir muhtara bakıp kağıdı alıp geri döndüler.

Bu arada benim, askerliğim zaten başladığını memleketime geldiğimde öğrendim. Korubaşı köyü İlkokulunda Piyade Er Öğretmen olarak görev yaptığımı söylediler, Bartın Askerlik Şubesinden.

1973-1974 öğretim yılı başında okullar açılmadan Korubaşı Köyüne gittim. Hayri Başkale; eğer müsaade edersem, benim oturduğum eve geçmek istediğini, benim de okulun lojmanına geçmemi istedi. Bana iyilikleri olan Hayri Başkale'ye hemen ev sahibinin de olurunu alarak, olur dedim.

Köyün Bakkalı Hurşit Bulakbaşı Kazım amcanın kardeşiydi, o ilgileniyordu evle, Hurşit de "olur" demişti.

Okulu açmadan ben lojmana Hayri Başkale Kazım Bulakbaşın ın evine taşındık.

Hayri Başkale ile zaman, zaman anlaşmazlıklarımız oluyordu. Çok küçük şeyler karşısında Hayri, aşırı tepkiler gösteriyor, agresif davranışlarda bulunuyordu.

Bir gün okul bahçesini çevreleyen avlu üzerinde ikimiz sohbet ediyorduk, yanımıza muhtar Hakkı Aktaş selam vererek geldi. Hakkı Aktaş köyün en ileri gelen din adamlarından birisi aynı zamanda. Hayri Başkale muhtara zaman zaman şaka ile "Allahsız Tosbağa" derdi, muhtar aldırış etmezdi. Yanımıza geldiği anda yine Hayri "ne haber Allahsız tosbağa" dedi muhtara. Muhtar da "hocam, terbiyeli olalım" dedi. Muhtar, benimle havadan sudan biraz konuşarak yanımızdan ayrıldı. Hayri Başkale sinirinden kıpkırmızı kesilmiş, benimle de konuşmuyordu. Bana sitem etmeye başladı "muhtar bana terbiyesiz dedi, beni savunmadın" diye. Yaptığı şakanın, muhtarın kişiliği ve konumunu bildiğimiz halde çok ağır olduğunu, benim bu durumda savunacak bir gerekçem olamayacağını söyledim. Hayri bana darılmıştı. Sanıyorum bu dargınlık aylar sürdü. Teneffüslerde okulun bahçesinde öğrencilerin içinde ayrı ayrı dolaşırdık. Dargın olduğumuzu ne köylüler, ne de öğrenciler bilmezdi. Davetlere birlikte gider, davetli olduğumuz evden çıktıktan sonra yine konuşmazdık. Bu dargınlık, sömestr tatiline kadar devam etti.

Mesleğimiz gereği, konuşmamız, yapmamız gereken şeyler otomatiğe bağlanmış gibi yapmaya devam ediyorduk.

Sömestr tatilinde memleketime geldim, dönüşte annem de benimle gelmek istediğini söyledi. Babamın ve kardeşlerimin de onayını alarak tatil dönüşü annemle Samsun Kavak ilçesinden Cumartesi günü Koşaca köyünden bir buçuk saat yürüyerek Korubaşı Köyüne Cumartesi günü akşamı annemle geldik. Şubat ayının ikinci haftası. Cumartesi günü akşamı kar yağmaya başladı.

Annem ile okul lojmanına geldiğimizde, yakın komşularımız "hoş geldin e "geldiler, köy halkı, Nizamettin öğretmenin annesi ile geldiğini duymuştu. Pazar günü de kar yağışı devam ediyor. Hayri Başkale de benden önce köye gelmiş, eşini doğum yapması için Suluova ilçesinde bulunan ailesinin yanına bırakmıştı.

Pazar günü Hayri nin annesi Hanife teyze okul lojmanına gelerek annem ile ilk defa görüşmesine rağmen uzun süre görüşmüşlerdi. Ben onlar görüşürlerken köy bakkalı Hurşit in dükkanındaydım. Köy altmış haneli olmasına rağmen okul ve camisi var kahve yoktu. Boş zamanı olan köy erkekleri köyde bulunan iki bakkalda ayaküstü sohbet edilirdi.

Köy bakkalları, Hurşit Bulakbaşı ve Gazi Aktaş'tı. Bakkallarında sattıkları malları Samsun un Kavak ilçesinden Perşembe günleri at sırtında getirerek satarlardı. Hurşit iki atla gazi tek atla her Perşembe günü atlarıyla Koşaca Köyüne kadar giderler, atları o köyde tanıdıklarının ahırlarına bırakırlar, Asarcık arabaları ile Kavak a gidip gelirlerdi. Koşaca köyünden aldıkları malları atlara yüklerler köye gelirlerdi.

Akşam olup eve geldiğimde annem Hanife teyzeyi anlattı. Hanife teyzenin oğlu ve gelininden memnun olmadığını anlattı. Hanife teyzenin oğlu ve gelininden memnun olmadığını ben de biliyordum ama yapabilecek bir şey de yoktu.

Yarın sabah okulu ikinci dönem için eğitim öğretime açacaktık, kar olması bizi etkilemezdi, okuldaki petrol varilinden yapılı olan sobada yakacak odunumuz da boldu. Köydeki evler toplu olduğu için okula öğrencilerimiz anne ve babalarının yardımlarıyla gelebiliyorlar, mahallelerden gelecek olan birkaç öğrencimiz gelemeyebilirlerdi.

O gece yattık, sabahleyin erkenden kalktım, annem benden erken kalkıp kahvaltımızı hazırlamıştı. Kahvaltı yapıyorduk, bulunduğumuz odanın ağaç kepengine birisi sopa ile vuruyordu “hoca, hoca kalk bugün okul yok” diye de sesleniyordu. Pencereyi açtım, köy bekçisi Nazım amcaydı, kar yağışı devam ediyordu. Hoca bugün okul yok diyordu, ben kar nedeniyle okul yok diyor zannettim, Nazım amca heyecanlıydı. Hayri Hocanın annesi kendini asmış dedi. Elimdeki çay bardağı düştü. Nazım amcanın heyecanlı halinden intiharın gerçek olduğu anlaşılıyordu.

Koşar adım, Hayri Başkale’nin kaldığı eve gittim, Hayri odada baygın haldeydi, köy muhtarı ve komşular Hayri’nin yanındaydılar. İntiharın karşı odada olabileceğini tahmin ediyordum, bu oda alt ve üst mahyaları döşenmiş, tahtaları çakılmamış vaziyetteydi. Bu kullanılmayan yapımı bitirilmemiş odadan içeriye baktığımda; Hanife teyzeyi, başı omzuna doğru düşmüş çamaşır ipinde asılı olduğunu gördüm. Gecenin bir saatinde bu odanın bir kenarında bulunan un çuvalının üstüne el feneri ile çıkarak, ipin bir ucunu ilmek yapıp boğazına geçirmiş diğer ucunu da mahyaya bağlamış çuvalın üzerinden ölüme atlayarak intihar etmişti. Kullandığı el feneri çuvalın üstünde duruyordu.

Köy bekçisine çocukları içeri almamasını söyledik, muhtarla ne yapacağımızı konuşmaya başladık. Bir metreye yakın kar olmuştu, cenazeyi Sepetli köyüne götürüp defnetmemiz mümkün değildi. Hayri nin de olurunu alarak Korubaşı köyü mezarlığına defnetmeye karar verdik. Köylüler öğleye doğru mezarı kazmaya başlamışlardı.

İlk heyecanımız geçmişti, olan olmuştu bundan sonra yapılacak olan neyse onu yapmaktı bizim işimiz.

Muhtar Hakkı Aktaş ile tekrar konuşmaya başladık, ölümün normal olmadığını, bu vaziyette savcılığa haber vermeden defnedemeyeceğimize karar verdik.

Taşova savcılığına haber vermemiz gerekiyordu. Haber verebilmek için köyde ve yakın çevresinde telefon yoktu. Biz karar verinceye dek akşamüstü olmuştu, yarın sabah erkenden Taşova’ya göndereceğimiz insanlarla haber verecektik. Hayri yi köyden birine gönderdik, Muhtar la ben ikimiz soba yakmadan odanın birinde kaldık, gece uyandıkça da Hanife teyzenin ipte sallanan cesedine bakıyoruz fare ve kediler yemesinler diye.

Akşamdan Taşova’ya gidecek altı kişiyi belirledik, ertesi sabah erkenden yola çıkacaklardı. Kar yağışı akşamüstü durmuştu yerini soğuk havaya bıraktı. Taşova ya gidecek kişiler genç ve güçlü kişilerden seçilmişti, kar üstünde yürümeye yarayan yerel adıyla “giyle” denilen yuvarlak hale getirilmiş ağaç ve iplerle yapılmış olan ayaklara giyilen bu aygıtlar donmuş kar da yürüyen insanların kara batmasını önlüyordu.

GİYLE

Yanlarına yolda yiyecekleri azıklarını da torbalarına koyarak, erkenden yola çıktılar. Önce İlçe İlköğretim Müdürlüğüne gidecekler, durumu anlatacaklar, İlçe İlköğretim Müdürü gereken yerlere haber verirdi. Sepetli köye de haber göndereceklerdi.

Gönderdiğimiz altı kişi Çarşamba günü akşamı hava karardıktan sonra Korubaşı Köyüne geri dönebilmişlerdi.

Taşova Cumhuriyet Savcılığından Korubaşı Köyü Muhtarlığına yazılmış olan Kırmızı mühürlü Resmi Yazıda

“Korubaşı Köyü Muhtarlığına-Taşova

Köyünüzde ikamet etmekte olan Hanife Başkale’nin iple asılarak intihar ettiği öğrenilmiştir. İntihar eden maktulün suç aletleriyle birlikte Destek nahiyesine getirilmesini rica ederim”

Savcının adı, imzası, sicil numarası ve kırmızı savcılık mührü.

Evet devlet olanaklarıyla Korubaşı Köyüne ulaşamıyor, vatandaşlar devletin ulaşamadığı yerden cenazeyi devletin ayağına götüreceklerdi, itiraz etme şansımız yoktu.

Şimdi ne yapacaktık, Bir metreyi geçen kar hiç eksilmemişti.

Habercilerin gidip geldiği yoldan cenazeyi elle taşımamız mümkün değildi. Köyde cenazeyi taşımaya bir tabut bile yoktu. Köyde cenazeler, sal üstüne teneşir tahtası ile konulup mezarlığa taşınır ve defnedilirdi. İlk işimiz köydeki marangoza bir tabut yaptırmak oldu. Cenazeyi, Lâdik’ten doğup Taşova yakınlarında Yeşilırmak a katılan dere yatağından(Bizim olduğumuz bölümde bu derenin adı Cobu Deresi) Traktörle, önce Ladik e sonra araba ile Ladik’ten Destek Nahiyesine götürmeye karar verdik.

Savcılıktan gelen yazıdan sonra, Hanife teyzeyi asılı olduğu ipi keserek indirdik, “suç aleti” ipi de yanına koyup tabuta yerleştirdik. Ladik’e gönderdiğimiz kişiler, traktörle Cobu deresine Çerkez Rıfat ın evinin önüne kadar gelecekti. Cuma günü sabahı erkenden Hanife teyzeyi köyün erkekleri tabutu, ağaçlardan yapılmış sekiz kollu salın üzerine bağlayıp Cobu deresine belirlediğimiz yere indirdik. Traktör sadece motor kısmı ile bu dere yatağından gelebilmişti. Saban kollarına tabutu bağlayıp, Muhtar Hayri ve ben, motor çamurluklarının üzerinde tutunarak, Karaabdal köyünden geçip yaklaşık iki saat sonra Ladik e ulaştık. Ladik te, Hanife Teyzenin Sepetli köyünde evli olan kızının eşi minibüs ile bizi karşıladı.

Hanife teyzeyi tabutu ile minibüsün üstüne bağladık, Destek Nahiyesine ulaştık, karakola geldiğimizi haber verdik. Karakol Taşova ya cenazenin geldiği haberini verdi akşamüstü Taşova’dan Hükümet Tabibi geldi. Cenazeyi arabadan kullanılmayan bir metruk binaya indirmemizi ve cenazeden korkmayan bir kadın bulmamızı söylediler. Bu konuda Destek Nahiyesi halkı bize yardımcı oldu. Hükümet tabibi, ölüm raporu düzenlenmiş defin ruhsatı verilmişti.

İkindi namazından sonra Hanife Teyzeyi Sepetli köyünde daimi ikametgâhına defnettik.

Hayri Başkale o öğretim yılı sonunda İstanbul, Kartal a öğretmen olarak atandı.

Ben dördüncü yıl göreve başlamak üzere Amasya'dan Taşova Minibüsüne bindiğimde minibüste İlçe İlköğretim Müdürü Nadir Tural' ı gördüm. Selamlaştık, olayda benim bilmediğim kısımları anlattı. Köyden Taşova'ya gelen kişiler daireye haber verdiklerinde öğle saatiymiş. İlköğretim Müdürlüğünde çalışan memurlara haber vermişler. Memurlar savcılığa durumu anlatmış, memurların anlatımı ile savcı yukarıda içeriğinden bahsettiğim yazıyı göndermiş. Nadir Bey daireye geldiğinde memurlar, Korubaşı Köyü Öğretmeni Nizamettin ÇETİNKAYA intihar etmiş diye anlatmışlar. Benim öğretmenimin ne sorunu vardı da intihar etti diye çok üzülmüş. Hemen talimatlar vermiş, öğretmenin resmini bulun yarın Destekte karşılarız demiş. Aradan bir süre geçince İntihar edenin Hayri Başkale'nin annesi olduğunu öğrenmiş.

"Öğretmenim buruk bir sevinç yaşadım intihar edenin sen olmadığını öğrenince" dedi.

8. Ve Kırkiki Yıl Sonra İlk Görev Yerim Korubaşı'nı Ziyaretim

İlk Göz Ağrım!

22 Ekim 1972 Yılında öğretmen olarak ilk göreve başladığım dört yıl görev yaptıktan sonra Ağustos 1976 yılında ayrıldığım Amasya İli Taşova İlçesi Korubaşı (Serniç) köyünü kırkiki yıl sonra ziyaret ettim.

Taşova'ya kırkyedi kilometre uzaklıkta olan Korubaşı Köyü yıllarca rüyalarıma girdi, çoğu rüyamda yeniden köye atandım. İlk göz ağrısı denilebilecek bir ortamda geçti dört yılım.
O günlerin koşullarında ülkemizin çoğu köylerinde olduğu gibi toprağa dayalı yaşam biçiminin egemen olduğu, yıllardır süregelen görgü ve geleneklerle devam eden köy yaşamı. Bu yaşam biçimi bana yabancı değildi. Ben de köy kökenli ve halen köyde yaşayan bir ailenin çocuğuydum.
Öğretmen okulunu bitirdiğimizde, bayrağımızın dalgalandığı her yerde görev yapmaya hazır idealist öğretmenlerdik. Bakanlık nerede görev verirse orada çalışmaya ve yaşamaya hazırdık. Görev yerlerimizi Milli Eğitim Bakanlığı belirlemişti.
Belleğimde iz bırakan anılarla dolu olan ilk görev yerimi heyecanla ziyaretimi anlatmaya çalışacağım.
Öğretmen okulundan arkadaşım, yakın köylüm Nazif ÖZDEMİR arkadaşımla 2018 Taşköprü Gölköy'lüler buluşmasından sonra ilk görev yerimi birlikte ziyaret etmeyi önceden planlamıştık.

...
Akşam Kastamonu'da arkadaşlarımızla geleneksel akşam yemeği yiyip bir otelde kaldık.
Pazar günü sabahı arkadaşımla Tosya üzerinden Suluova'ya geçtik. Suluova öğretmenevinde dinlenirken Korubaşı Köyünden burada çalışan tanıdıklarımdan birini aradım ulaşamadım. Bir gün önceden geleceğimi söylemiştim.

Amasya'ya geçtik. Ali Kaya Restaurantta öğlen yemeği yedik. Taşova'ya yola çıktık. Taşova'ya gelmeden Destek yakınlarında olan Boraboy Gölü'nü gezdik. Taşova'ya indik. Öğretmenevinden gece için yer ayırtıp çarşıya çıktık.

Sanal medyada ve telefonlaşarak haberleştiğim Korubaşı Köylülerini aramaya başladık arkadaşımla. Taşova ekmek piyasasını Korubaşı Köylüleri ele geçirmişlerdi. Haber verip

aradıklarımdan kimseyi bulamadım. Erenler'den bir öğrencim de ekmek fırını çalıştırıyormuş araştırırken o nu buldum, kısa süre konuşmamızdan sonra ayrıldık.

Pazartesi günü Sabahı, son yıl beraber çalıştığımız arkadaşım Halil KAHRAMAN'ı aradım. Halil kendi köyü Halamaz'da olduğunu söyledi. Halamaz Köyün'de Halil ile buluştuk. Halil'in eşi Korubaşı Köyünden benim öğrencimdi. Halil ve eşini iyi durumda gördüm. Bir oğlu ve bir kızının evli olduklarını öğrendim.

Önce Korubaşı'na gidip akşama Samsun'a geçecektik. Öğleden önce yola çıktık Halil ve eşi de bize katıldı. Önce Şeyhler Tekke Köyünde Ahmet PEYNİR arkadaşımıza uğradık. Fındıcak Mahallesi üzerinden Korubaşı Köyü'ne geçtik.

Son yıllarda Köyden Kente göç Korubaşı Köyünü de çok etkilemişti. Bizden sonra yapılan yeni okul ve hemen yanına yapılan sağlık ocağı atıl durumda. YSE nin yaptığı çeşme ihtiyarlamış kurnalarından su akmıyor.

Okula en yakın komşumuz Mevlüt amca sağ, prostat ameliyatı olmuş iyileşmeye çalışıyor. Yaşlılık psikolojisi ile beni zor tanıdı.

Arkadaşım Halil, Taso Memed'i arayıp buldu. Halil Taso Memed'e Ecevit geldi demiş. Yaşlanmış ve kimsesi kalmamış Taso Memed “Ecevit gelmiş” diye söylenerek iki elinde iki baston, yüzünde gülücükler, ağarmış pos bıyıkları ile geldi kucaklaştık. Anılar anlattık, Taso Memed'in gözleri arada mezarlıktan tarafa bakıyordu.

Taso Memed'le vedalaşıp ayrıldık.

Bir sene oturduğum ve benden sonra Hayri BAŞKALE'nin oturduğu ve Hayri'nin annesinin intihar ettiği Kazım Amca'nın evine uğradık. Kazım Amcanın, o zamanları yeni yaptırdığı ancak çok az oturup İzmir'e göç ettiği ev de yaşlanmıştı. Evde Nazım Amcanın çocuğu oturuyordu. Kısa görüşmeden sonra yılların bakkalı ve halen bakkallığı sürdüren camii önündeki Gazi AKTAŞ'ı ziyaret ettik. Gazi AKTAŞ, kırkiki yıldır hiç değişmemiş, Allah uzun ömür versin. Bizi güler yüzü ve sevecenliği ile karşıladı. Bize evde çay yaptırdı, sohbet ettik. Cobu Deresi Mahallesine yola çıktık.

Bir gün önce Haydar ve Yusuf AKYÜZ'le haberleşmiştik. Akyüz ailesi birbirine ve gelenek göreneklerine bağlı saygı sevgi bağlamında yaşamını sürdüren bir aile. Ancak Cobu Deresinde sürekli kalan Laz Dede'nin oğlu Halis var. Biz Cobu Deresi Mahallesine indiğimizde Haydar ve Yusuf Samsun'dan gelmişler bizi bekliyorlardı. Piknik yapmak için gerekli malzemeleri de beraberlerinde getirmişlerdi. Mahalleyi ziyaret ettiğimde önce mezarlığa uğrayıp vefat eden aile büyükleri için dua ettim. Laz Dede ile konuşmaya çalıştım, Ben anlattım laz dede sesini çıkarmadı, sanırım anladı beni. Haydar'ın babası Zekeriya Ağabey de vefat etmiş, sağlığında bir camii yaptırmış, aile camiyi gözü gibi koruyor.

Piknik yerine geçtik, Suluova'dan Orhan Babası Sofi ile geldi. Sofi de aynı saflık, sevecenliği ve sempatik tavırlarını sürdürüyordu. Davut Ağabey de Amasya'dan gelmişti. Öğlen yemeğimiz balık ve salata oldu. Semaverde çay yapıldı. Keyifli süren sohbet, akşamın yaklaşması ve yağmur yağmaya başlaması ile ayrılık vaktinin geldiğini hatırlatıyordu.

Cobu'da kalanlar ile vedalaşıp ayrıldık. Halil ile eşi de bizimle Samsun'a geliyorlar, Samsun'da evleri var çocukları oturuyor. Onlar da çocuklarını ziyarete gidiyorlar.

İki araba yola çıktık, Yusuf bizim arabamızda Halil, eşi ve Haydar'ın annesi bir arabada. Ladik Büyükalan Köyüne bağlı yukarı Cobu diye anılan Çerkez ailelerin bulunduğu mahalleden geçerken dededen toruna işletmeciliği geçen halen işlevini sürdüren su değirmenini ziyaret ettik. Bir zamanlar Kırkpınar Güreşlerinde şampiyon olan Fatih ATLI'nın akrabası işletiyor değirmeni.

Akşam, Yusuf ve Haydarların Samsun, Atakum'da bitişik haldeki evlerinde bizi misafir ettiler. Haydar ve Yusuf, amca çocukları.

Yusuf'un babası Kasım amca doksan yılı geride bırakmış, evde gezinebiliyor, hafıza yerinde bizi görünce çok mutlu oldu. Kucaklaştık kırk iki yıl önceki anılarımızdan anlattık.

Ertesi günü sabah kahvaltısından sonra ayrıldık.

Akyüz ailesi; saygı ve sevginin egemen olduğu, birlik ve beraberlikleri ile gelenek ve göreneklerini de sürdürüyorlar.

26 Mart 2019\Ulus

……………………….

Derleyen: Ahmet ÖZKAN